

na další týden. Při tom nelze ani přibližně odhadnouti dosah následků, které by takovýto výklad § 1154 b) obč. zák. v zdravotním ohledu v kružích dělnictva míti musil. Za první týdny prvé a čtvrté nemoci, které, jak soud na základě výpovědi svědka Dra Jana C. za prokázáno vzal, spolu nikterak nesouvisejí, onemocněl žalobce ve čtvrtém případě na rheumatismus, přísluší však žalobci nárok na náhradu mzdy ve smyslu § 1154 b) obč. zák. ve výši za nesporně uznanou a sice z důvodů shora uvede-ných. **O d v o l a c í s o u d** vyhověl žalobě v plném rozsahu. **D ů v o d y:** Odvolatel spatřuje nesprávné právní posouzení věci a nesprávné ocenění důkazů v tom, že prvý soudce žalobci nepřisoudil mzdu za první týden druhého a třetího onemocnění, maje za to, že jde tu o tutéž nemoc jako při prvním onemocnění. Odvolací soud uznává odvolání za odůvodněno. Neboť jest sice výpovědi znaleckého svědka Dra Jana C. zjištěno, že druhé a třetí onemocnění s prvním souviselo; přes to však nelze mluvíti o jedné nemoci po rozumu zákona. Právem odvolatel na to poukázal, že i při chronických nemocech jako na př. rheumatismu, ačkoliv jde o tutéž nemoc, přece každý záchvat dlužno považovati za zvláštní onemocnění po rozumu zákona. Že by se měl činiti rozdíl mezi »Krankheit« a »Erkrankung«, jak to učinil prvý soudce, dle mínění odvolacího soudu neodpovídá zákonu, ježto tento, jak odvolatel správně upozorňuje, na př. v § 1156 obč. zák. užívá slova »Erkrankung«, ačkoliv smysl slova je patrně tentýž, jako v § 1154 b) obč. zák., kde se užívá slova »Krankheit«. V případě, o který se zde jedná, dokázáno jest výpovědí svědka Dr. C., že žalobce byl po prvním a druhém onemocnění jím pokaždé uznán za schopného k práci. Z toho plyne, že žalobce musil musil býti považován za člověka zdravého a že druhé a třetí onemocnění dlužno považovati za nové, třeba první nemocí vyvolané onemocnění. Že by žalobce výhody v § 1154 b) obč. zák. byl zneužil tím, že se do práce dostavil, ačkoliv ještě zdráv nebyl, jest vyloučeno, ježto, jak svědkem Drem C. dokázáno jest, tento ho sám za schopna k práci považoval. Žalobce má tudíž nárok i na mzdu za první týden druhého a třetího onemocnění.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, poukávav k důvodům soudu odvolacího.

Čís. 519.

K žalobě pro rušení patentu povoliti lze dle zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. z. zabezpečovací opatření jen, bylo-li mimo jiné osvědčeno rušení vědomé a — jedná-li se o dřívějšího uživatele dle § 9 zákona — bylo-li osvědčeno, že nebyl uživatelem bezelstným nebo že využíval patentu v míře rozsáhlejší.

(Rozh. ze dne 18. května 1920, R I 280/20.)

Žalobce domáhal se uznání práva patentního, jež mu bylo propůjčeno dnem 15. prosince 1915, zastavení rušení tohoto práva a prohlášení před-mětů rušebních za propadlé proti žalovaným, kteří již od r. 1913 užívali vynálezu ve svém závodě. Návrhu jeho, by povoleno bylo prozatímní opatření úschovou sporných strojů **s o u d p r v é s t o l i c e** vyhověl, shle-dav nárok osvědčeným, ježto navrhovatel předložil listiny patentové; ne-

bezpečí pak spatřoval osvědčeno dopisem zástupce žalovaných. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Rekursní soud neshledává, že by potřebná osvědčení byla podána. Na jevě zdá se to rekursnímu soudu, pokud jde o nebezpečí. Návrh tvrdil, že jest nebezpečí, že by žalovaní stroje, o něž jde, mohli tak pozměnit, že by se jich totožnost, pokud se týče souhlasnost se stroji patentovanými nedala více zjistiti anebo jen s velkými obtížemi, obává se tedy nebezpečí ve smyslu § 381 čís. 1 ex. ř. a prvý soud shledává osvědčení tohoto nebezpečí v dopise zástupce žalovaných ze dne 5. února 1920. Z tohoto dopisu však nelze nic takového vyčísti, neboť v něm žalovaný uplatňuje pouze svá vlastní domnělá práva na patentovaný vynález, tvrdě se býti spoluvynálezcem a zároveň dřívějším bezelstným uživatelem (§ 9 zák. pat.). Že by žalovaní obmysleli stroje změnit, z dopisů nijak neplyne, ani že by k tomu měli příčinu, spíše se tam totožnost s patenty zřetelně doznává. Jiné osvědčení nebezpečí než oním dopisem nabídnuto nebylo. Pouhá ničím nezaložená domněnka však nestačí. Mimo to otázkou, zda vůbec lze stroje tak změnit, by v nich patentovanou myšlenku nebylo lze už seznati, což by mohlo osvědčeno býti jen znaleckým dobrozdáním, návrh se ani nezabývá. Ale ani nárok nejeví se osvědčen. Pro pravidelný případ podávaly by sice osvědčení patentní listiny, avšak tu nelze přehlížeti, že jde o případ, kde žalovaní tvrdí, že jim přísluší právo dřívějšího bezelstného uživatele dle § 9 pat. zák., a žalobce již v žalobě doznává, že žalovaní již od r. 1913 vynález u ve svém závodě užívají, kdežto jeho patenty datují se teprv od 15. srpna 1915, ale tvrdí arci, že nepoctivě, ježto prý mu vynález ten odcizili, kdežto oni tvrdí, že jsou spoluvynálezci a že tedy ho užívali bezelstně. Aby tedy osvědčil žalobce svůj nárok na propadnutí užívaných žalovanými strojů, o které právě jde, musil by osvědčiti listné (nepoctivé) vzetí vynálezu v užívání, o kterouž otázku však se návrh nijak nestará. Kdyby však i bez iniciativy návrhu mělo býti sáhuto až k vědeckým důkazům žaloby, pak dlužno říci, že důkazy ty, nedadouce se ihned provésti, nejsou způsobilé k osvědčení (§ 274 c. ř. s., § 78 ex. ř.). O cpatření dle § 105 pat. zák. zde nejde.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Správně poukázal rekursní soud k tomu, že ani nároku ani nebezpečí navrhovatel neosvědčil tak, aby prozatímní opatření povoleno býti mohlo. Jakkoli jsou k zabezpečení práv vlastníka patentu dle ustanovení zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. zák. přípustna prozatímní opatření i taková, která upravena jsou zvláštním předpisem zákona patentního, i ona jež normována jsou exekučním řádem, přece nevyhověl navrhovatel podmínkám pro povolení takového opatření ani dle toho ani dle onoho zákona. Podle ustanovení § 105 pat. zák. dopouští se opatření k zabezpečení patentního práva proti jeho rušení i při scukromoprávním hájení, jelikož tu dle § 108 téhož zákona obdoby užití jest toliko tehdy, jsou-li i tu dostatečné důvody, by se za to mělo, že odpůrce navrhovatele dopustil se takového rušení, které by jinak zakládalo přečin, tedy po rozumu § 97 pat. zák. rušení vědomého. Účelem jeho pak jest, zachovati předměty nebo prostředky, jimiž se rušení děje, nezměněny a zameziti neb překaziti další

rušení. Poněvadž v případě, o který se zde jedná, navrhovatel zajišťovacího opatření v žalobě, na niž se i v návrhu svém odvolává, tvrdí, že odpůrci užívali jeho vynálezu již dříve, než mu byl patent udělen, ba že činili přípravy k takovému užívání již dříve, než patent přihlásil, a z dopisu, navrhovatelem samotným předloženého, vysvítá, že tomu tak skutečně jest a že také odpůrci z toho důvodu uplatňují proti navrhovateli opatření nárok jako předchozí uživatelé vedle § 9 pat. zák., musil by navrhovatel, aby proti nim osvědčil svůj nárok, osvědčiti, že odpůrci jeho nikdy bezelstně počali patentu v tuzemsku užívatí nebo k užívání takovému činili přípravy před jeho přihláškou, po případě, alespoň že využítkovávají vynálezu netoliko k potřebám vlastního provozování, nýbrž v míře rozsáhlejší. Neboť jen v takovém případě bylo by tu vedle § 95 odst. b) pat. zák. rušení se strany předchozích uživatelů a patent účinkoval by dle § 9 pat. zák. i proti nim. Onu okolnost navrhovatel sice tvrdil, avšak nikterak neosvědčil, osvědčiv jen předloženými patentními listinami, že mu určitý patent přísluší. Okolnosti druhé pak vůbec ani netvrdí, tím méně ovšem osvědčuje. Poněvadž jen tím způsobem byl by nárok jeho v tomto případě proti odpůrcům osvědčen, správně byl rekursním soudem návrh jeho zamítnut, ježto bez tohoto osvědčení navržené opatření zajišťovací ani podle § 105 pat. zák. povoleno býti nemůže, třeba dle tohoto zákonného předpisu nebezpečí zvláště osvědčovati netřeba, neboť spočívá již v tom, že rušení patentního práva se děje, bylo-li ovšem osvědčeno. Nedostává-li se tu předpokladu k povolení navrhovaného opatření ani podle zákona patentního, tím méně ho lze uznati podle předpisu řádu exekučního. Tento požaduje vedle ustanovení §§ 381, 389, 390 ex. ř. nejen osvědčení nároku, nýbrž i nad to osvědčení nebezpečí. Ohledně nároku platí totéž, co řečeno již dříve. Správně dodává k tomu rekursní soud, že nebylo osvědčeno nebezpečí, jak § 381 ex. ř. předpisuje. Že nebylo osvědčeno nebezpečí dle čís. 1 § 381 ex. ř. listem, o který se návrh opíral, rekursní soud již výstižně uvedl, a revisní rekurs dále už ani v odpor nebéře, nýbrž poukazuje jen na škodu, která mu používáním strojů vzchází a která jest s ohledem na majetkový stav odpůrců nenahraditelnou (čís. 2 § 381 ex. ř.). Než navrhovatel neuplatňuje proti odpůrcům odškodňovacího nároku, nechce také opatřením takovýto nárok zabezpečiti, nepadá tu tudíž majetkový stav odpůrců vůbec na váhu a zákon také v odstavci druhém § 381 ex. ř. má na mysli jinakou nenahraditelnou škodu, která hrozí nároku nepeněžitěmu. Takové škody navrhovatel vůbec neuvedl. Uvedl jen, že hrozí mu škoda soutěžným prodejem výrobků. Avšak ani tu netvrdil, že by škoda ta byla nenahraditelnou, hledě k nemajetnosti odpůrců, tím méně v návrhu to osvědčil.

Čís. 520.

Ředitelství státních drah nemá ani způsobilosti ke sporu, ani způsobilosti státi k soudu. By tento poklesek v žalobě byl odčiněn, lze nejprve vyzvati žalobce, by se vyjádřil a žalobu upravil po té stránce, kdo jest v pravdě žalován, načež po případě dlužno postupovati dle § 7 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 18. května 1920, R I 290/20.)